

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 8

august 2005

STOP CHENEYS NYE KRIG

H.C. Andersens eventyr »Kejserens Nye Klæder« er tidløst, fordi forfængelighed, uduelighed, selvhævdelse, bedrag og mangel på mod til at sige sandheden er mørke sider af den menneskelige natur, som til hver en tid kan krybe op til overfladen, når magt og indflydelse står på spil. Så kræver det, at en »lille dreng« siger: »Se, han har ingenting på«, for at bryde illusionerne og bringe det politiske liv tilbage til virkeligheden. Men i disse tider rækker det ikke at påpege, at kejseren intet tøj har på. Skal vi undgå ragnarok, må nogen råbe: »Han er bindegale og har en kanon i hånden.«

Med Barbara W. Tuchmans prisbelønnede værk om de første tredive dage af 1. Verdenskrig, kaldet »The Guns of August«, som skræmmende metafor, har den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche advaret om, at verden allerede i løbet af august kan blive kastet ud i en ny storkrig. På ordre fra USA's vicepræsident Dick Cheney har den amerikanske strategiske overkommando udarbejdet konkrete planer for et angreb på Iran. Et angreb der skal iværksættes, hvis USA udsættes for et nyt 11. september-lignende angreb. Uanset om Iran er involveret eller ej. Og da USA allerede for flere måneder siden lod kernevåben indgå i det arsenal, som hærledelsen må anvende, kan verden stå på randen af en atomkrig.

I Washington sørgede LaRouches nye ungdomsbevægelse, LYM, for, at LaRouches advarer straks nåede ud til alle relevante politiske institutioner. Det samme skete i København, Stockholm, Berlin, Paris og Rom. Prometheus' samarbejdspartner, Executive Intelligence Review, lod sin korrespondent, William Jones, bringe krigstruslen op på en pressekonference i Det hvide Hus, og med lynets hast spredte de internationale pressebureauer spørgsmålet kloden rundt. Dermed er det blevet en tand sværere for vicepræsident Cheney at få startet den krig imod Iran, han og hans nykonservative kredse længe har haft i støbeskeen. Men faren er endnu ikke drevet over. Med den koleriske og ubehøvede neokonservative John Bolton på posten som USA's ambassadør i FN, kan en krig bryde ud når som helst.

I indledningen til »Kanonerne i August 1914«, benyttede Barbara W. Tuchman det farverige optog af fjerprydede konger og kejsere ved begravelsen af Storbritanniens kong Edvard VII i 1910 til at beskrive afslutningen på en verdenspolitisk æra. Ingen af de gallaklædte statsoverhoveder, regeringschefer og diplomater havde den fjerneste forestilling om, hvor anderledes verden ville se ud et lille årti senere.

I dag, hvor vi atter befinder os ved afslutningen på en historisk æra, må vi i fællesskab sikre, at det ikke igen ender i krig. Globaliseringens neokolonialisme vil snart være ovre. Det gældstyngede IMF-system er tæt på sit endelige sammenbrud. En ny politisk tidsalder skal indledes med den fredelige etablering af et nyt Bretton Woods-system.

KANONER I AUGUST

Den **27. juli** udsendte den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** en advarsel til det internationale samfund om, at der i løbet af **august** måned kan opstå en alvorlig krisesituation, som **USA's** vicepræsident **Dick Cheney** og kredsene omkring **Storbritanniens** premierminister **Tony Blair** vil udnytte til at iværksætte et militært angreb på **Iran**. Et angreb, der i så tilfælde vil inkludere anvendelsen af atomvåben. (Læs LaRouches pressemeddelelse »Cheney's 'Guns of August' truer verden« på: www.schillerinstitut.dk/augustkrig.htm).

Baggrunden for LaRouches alarmerende meddelelse var kombinationen af en række faktorer: **1)** Den **25. juli** afslørede ugemagasinet *The American Conservative*, at den amerikanske forsvarsledelse i **Pentagon**, på direkte ordre fra vicepræsident Cheney, allerede har beordret den strategiske overkommando, **STRATCOM**, til at udarbejde detaljerede planer for konventionelle og atomare angreb på flere hundrede mål i Iran, i tilfælde af et nyt »**11. september-angreb**« på USA. **2)** Terrorbombningerne i **London** har skabt en krise-stemning i Storbritannien, hvor den »liberal-imperialistiske« fraktion i den britiske elite kunne forventes at give fuld støtte til kredsene omkring Cheney i **Washington**. **3)** Den uventede hårde politiske modstand, som **Bush-regeringen** har mødt fra et tværpolitisk flertal i **Kongressen**, har, sammen med skandalen omkring viceskabschef **Karl Rove** og den hastigt voksende økonomiske krise, skabt en panikstemning i **Det hvide Hus**, hvor øjenvidneberetninger beskriver en psykologisk trængt Dick Cheney, der nærmest udlever en amerikansk version af »Hitlers sidste dage i bunkeren«. Ydermere, har kilder i amerikanske efterretningskredse, uafhængigt af hinanden, bekræftet overfor *Prometheus'* samarbejdspartner, *Executive Intelligence Review*, at Cheneys »**Dr. Strangelove-planer**« om et atomangreb på Iran nærmere har karakter af politiske intentioner end af egentlige militære beredskabsplaner. En kilde i **CIA** spurgte retorisk, uden at have læst LaRouches pressemeddelelse, om ikke det var en ide, at vicepræsident Cheney tog sig tid til at læse **Barbara Tuchmans** prisbelønnede bog fra **1962**, »*The Guns of August*« (på dansk: »*Kanonerne i August 1914*«, forlaget **Fremad, 1964**) der beskriver optakten til og de først **30 dage** af **1. Verdenskrig**. Også efterretningskilder i **Israel** bekræftede alvoren i de voksende trusler om et angreb på Iran.

Forfatteren til artiklen i *The American Conservative* var **Philip Giraldi**, pensioneret officer i den amerikanske efterretningstjeneste, CIA. Med præcise og gennemtænkte formuleringer beskrev han situationen således: »Pentagon har på ordre fra vicepræsident Dick Cheney givet USA's Strategiske Overkommando (STRATCOM) til opgave at udarbejde beredskabsplaner, der skal træde i kraft i tilfælde af et nyt 11. septemberlignende angreb på USA. Planen inkluderer et storstilet luftangreb på Iran med anvendelse af både konventionelle våben og taktiske atomvåben. Der er mere end **450** primære strategiske mål i Iran, herunder adskillige som er under mistanke for at være udviklingsanlæg i et atomvåbenprogram. Flere af målene har kraftig betonbeskyttelse eller ligger dybt under jorden og kan derfor ikke ødelægges af konventionelle våben; derfor den mulige brug af atomvåben (se også *Prometheus*, juni '05, om USA's nye atomare angrebsplan, **COMPLAN 8022**—red.). Som det var tilfældet med **Irak**, er angrebet ikke afhængigt af, om Iran

rent faktisk er involveret i terrorhandlinger imod USA. Adskillige officerer i luftvåbenet, som deltager i planlægningen, er efter sigende forfærdede over implikationerne af deres arbejde – at Iran er ved at blive udpeget til mål for et uprovokeret atomangreb – men ingen har mod på at ødelægge deres karriere ved at fremføre indvendinger«.

På en pressekonference i **Det hvide Hus** den **28. juli** gav *Executive Intelligence Reviews* korrespondent, **William Jones**, et mundtligt referat af Giraldi's artikel og stillede følgende spørgsmål til regeringens pressetalsmand, **Scott McClellan**: »I betragtning af de problemer vi har med Iran og det faktum, at de har besluttet at fortsætte udviklingen af et fuldt brændselskredsløb til deres fredelige atomprogram, bør vi så ikke være bekymrede for, om der i tilfælde af en terrorhandling i USA, som på en eller anden måde sættes i forbindelse med Iran, udløses en refleksmæssig reaktion mod Iran?«

Til det øvrige pressekorps' store forundring afviste McClellan ikke spørgsmålet, men svarede: »For det første, påskønner jeg dit spørgsmål. Jeg vil ikke komme ind på nogen accept af det, du antydede i dine kommentarer. Jeg vil ikke komme ind i en diskussion om emner, der i deres natur er forbundet til nationens sikkerhed«.

McClellan fortsatte: »For det andet, hvad angår Iran, har Iran givet lovning på at suspendere deres uranberigelse og genoparbejdning. Vi forventer, at de holder, hvad de lover. Hvis de genoptager disse aktiviteter, vil de bryde de garantier, de har givet under Paris-aftalerne med europæerne ... Og hvis Iran har i sinde at bryde deres aftaler, så ville vi naturligvis se hen mod diskussioner med europæerne, som også er fast besluttede på at gå til **FN's Sikkerhedsråd**.«

Dermed var diskussionen om vicepræsident Cheneys planer om et angreb på Iran bragt op på allerhøjeste niveau i den offentlige debat i Washington. Scott McClellan undlod ganske vist en direkte bekræftelse, men den manglende kategoriske benægtelse stod rungende klar for pressekorpsset i Det hvide Hus. Andre journalister fulgte op med yderligere spørgsmål om Iran, og tv-selskabet **CBS's** korrespondent, **John Robert**, ville i forlængelse af William Jones' spørgsmål vide, om regeringen opfattede det som en »terrorhandling«, at det er blevet bekræftet, at Irans nyvalgte præsident **Mahmoud Ahmadi-Nejad** var blandt lederne af den studenterbevægelse, der i **1979** tog **52** amerikanere som gidsler på den amerikanske ambassade i **Teheran**, og om det således ville falde ind under **Bush-doktrinen** (hvorefter USA påkalder sig retten til at angribe lande, der huser terrorister—red.). McClellan svarede ikke direkte, men konstaterede blot, at Iran forsat anses som en »stat, der sponsorerer terrorisme«. Samme aften bragte **CNN** et indslag om udvekslingen om Iran-spørgsmålet under pressekonferencen i Det hvide Hus, og flere nyhedsbureauer udsendte telegrammer.

Samtidig sørgede **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, for, at vicepræsident Cheneys krigsplaner blev kendt overalt i den amerikanske hovedstad. Tusindvis af kopier af LaRouches pressemeddelelse blev uddelt foran samtlige regeringskontorer og nationale institutioner. I **København** blev LaRouches pressemeddelelse sendt til medlemmerne af **Folketingets** udenrigspolitiske nævn og danske LYM-medlemmer uddelte hans udtalelse og besøgte den danske presse.

Som det er set mange gange tidligere gennem de seneste **30 år**, har LaRouche bragt en alvorlig sag op i fuld offentlighed, som indflydelsesrige kredse måske nok kender til, men

ikke tør tale om. Og netop som den amerikanske hovedstad var blevet tapetseret med LaRouches advarsel om vicepræsident Cheneys krigsplaner, fandt en hemmelig rapport fra de amerikanske efterretningstjenester om den faktiske trussel fra Iran imod USA's nationale sikkerhed vej til offentligheden via en artikel i avisen *the Washington Post* den **2. august**. Heraf fremgik det, at en **National Efterretningsvurdering**, kaldet **NIE**, som regeringen fik i hænde allerede i juni måned, konkluderede, at Iran tidligst kunne forventes at være i besiddelse af atomvåben i år **2015**. På den amerikanske hjemmeside *TomPaine.com* skrev den mangeårige CIA-veteran **Ray McGovern**, at lækagen af rapporten til offentligheden helt klart kom i vejen for vicepræsident Cheney og hans nykonservative protege, **John Bolton**, som begge brændte efter at angribe Iran.

SKYGGEN FRA WATERGATE VOKSER

Fredag den **29. juli** gik **Den amerikanske Kongres** på sommerferie, og tre dage senere, mandag den **1. august**, udnævnte præsident **George W. Bush** den stærkt kontroversielle nykonservative **John Bolton** til USA's ambassadør i FN. Et tværpolitisk flertal i **Senatet** havde ellers i flere måneder blokeret for godkendelsen af Bolton, men præsident Bush udnyttede en bestemmelse i **Den amerikanske Forfatning**, der giver ham mulighed for at udfylde ledige regeringsposter udenom Senatet, når **Kongressen** ikke er i samling. Paragraffen er egentlig til brug i tilfælde af dødsfald eller andre nødsituationer under ferieperioden, men det så præsident Bush stort på. Han gennemtrumfede sin vilje, og kan nu se frem til endnu større modstand fra Senatet, hvor et tværpolitisk flertal (med **LaRouche** i kulissen *-red.*) allerede har gjort de første måneder af regeringens anden embedsperiode til den sværeste i præsident Bush' tid i **Det hvide Hus**.

Mens hasteudnævnelsen af John Bolton afslørede en indenrigspolitisk svækket præsident Bush, kan den i udenrigspolitisk sammenhæng få skæbnsvangre følger. Bolton har længe været kendt i **Washington** som vicepræsident **Cheneys** »mand« i udenrigsministeriet, og får Cheney lov til at udfolde sin »krig i august«, kan USA's repræsentant i FN komme til at spille en hovedrolle. Og det kan blive et mareridt af historiske proportioner. Som adskillige vidner forklarede Senatets godkendelsesudvalg tidligere på året, er Bolton internt blandt de ansatte i det amerikanske udenrigsministerium og mellem internationale diplomater kendt som en mand, der er totalt blottet for diplomatisk sans og almen høflig optræden.

Men det kan være, at John Boltons embedsperiode i FN bliver kortere, end han selv og vicepræsident Cheney havde tænkt sig. Sammen med sin stabschef, **Fred Fleitz**, er Bolton kommet i søgelyset hos den særlige anklager, **Patrick Fitzgerald**, som undersøger hvem i Det hvide Hus, der tilbage i **2003** havde ansvaret for, at den hemmelige **CIA-agent Valerie Plame** fik sin identitet afsløret i den amerikanske presse, som hævn for, at hendes mand, fhv. ambassadør **Joseph Wilson**, i en artikel i *The New York Times* påviste, at der intet hold var i Bush-regeringens påstande om, at **Saddam Hussein** havde forsøgt at købe uran i **Niger** (se også *Agro-Nyt*, juni, juli og aug. '03, og *Prometheus* juli '05).

At afsløre en efterretningsagents hemmelige identitet er i USA en alvorlig forbrydelse, der kan give op til **10 års** fængsel. Derfor var det oprindelige sigte med statsanklager

Fitzgeralds undersøgelser at finde den person i Det hvide Hus, der havde været kilde til **Robert Novaks** artikel i *The Washington Post* i **juli 2003**, hvor det første gang blev antydnet, at det var ambassadør Wilson egen kone, der i sin egenskab af CIA-agent, havde arrangeret hans efterforskningsrejse til Niger. Søgelyset rettede sig hurtigt mod præsident Bush' allernærmeste politiske rådgiver, vicestabschef **Karl Rove**, men det skulle vise sig, at der var flere kilder i Det hvide Hus til den samme falske historie (Valerie Plame havde absolut intet med ambassadør Wilsons rejse at gøre). I alt **seks** journalister havde i alt **11** gange talt med anonyme kilder i regeringen. Robert Novak havde ganske rigtigt talt med Karl Rove, mens *Time Magazines* reporter **Matthew Cooper** havde talt med både Rove og vicepræsident Cheneys stabschef, **I. Lewis** »Scooter« **Libby**. Men **Walter Pincus** fra *The Washington Post* havde talt med en helt tredje person, som endnu ikke er blevet identificeret. Blandt kandidaterne er John Boltons stabschef, Fred Fleitz, der fra sin fortid i CIA kendte til Valerie Plames arbejde med efterretninger om masseødelæggelsesvåben.

Sagen om Valerie Plame er ikke længere en sag om en enkelt person, der har talt over sig, men om en koordineret kampagne, hvor en kreds af personer i Det hvide Hus bevidst planter en falsk historie i den amerikanske presse. Allerede i **juli 2003** pegede *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* på en gruppe af seniorstabsmedlemmer kaldet **WHIG, White House Irak Group**, der blev samlet tilbage i **august 2002**, med det formål at koordinere al propaganda og desinformation i forbindelse med forberedelserne til et militært angreb på Irak. WHIG blev ledet af Karl Rove og »Scooter« **Libby**.

Den **6. juni 2003**, en hel måned før ambassadør Wilson afslørede den falske historie om Saddams køb af uran i Niger, skrev professor **John Dean, Nixon-regeringens** øverste juridiske rådgiver, på de amerikanske advokaters hjemmeside *FindLaw*, at Bush-regeringens systematiske fordrejning af efterretningerne om Iraks masseødelæggelsesvåben udgjorde et langt større lovbrud end de løgne og fortielser, der i sin tid førte til »Watergate« og **Nixons** fald (se også *Agro-Nyt* juli 2003).

Den **22. juli** indkaldte demokraterne i Senatet og Repræsentanternes Hus til en fælles høring om konsekvenserne for den nationale sikkerhed af, at en hemmelig efterretningsagent får sin identitet afsløret. Høringen blev ledet af kongresmedlem **Henry Waxman** fra **Californien** og senator **Byron Dorgan** fra **North Dakota**. Efter nogle timers vidneudsagn fra repræsentanter fra forskellige grene af de amerikanske efterretningstjenester stod det klart, at den allervigtigste og sværeste opgave består i indsamlingen af »menneskelige efterretninger«, og at beskyttelsen af de hemmelige agents identitet er altafgørende. Fhv. analytiker i CIA **Larry C. Johnson** fortalte, at han eksempelvis ikke en gang kendte Valerie Plames fulde navn, da de tilbage i **1985** deltog i samme træningskursus. Og på spørgsmålet om, hvorvidt man nogen sinde tidligere har oplevet, at Det hvide Hus lækker en hemmelig agents identitet, svarede Johnson: »Det er aldrig sket før. Det er helt uden fortilfælde«. Den **27. april**, i et interview med den konservative avis *The Washington Times*, kaldte fhv. præsident Bush, der også har en fortid som direktør for CIA, de ansvarlige for afsløringen af Plames identitet for: »De mest lumske af alle forrædere«.

TILBAGE TIL D-MARKEN

Den **14. juli** udsendte **Schiller Institut**ts internationale præsident **Helga Zepp-LaRouche**, i sin egenskab af kanslerkandidat for det tyske parti **Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo**, sit første valgoplæg forud for forbundsdagsvalget den **18. september**. Hovedpunktet for BüSo's valgkamp bliver en tysk udtræden af **Maastricht-Traktaten** og den **Europæiske Monetære Union**, efterfulgt af en umiddelbar tilbagevenden til **D-marken** som **Tysklands** nationale møntenhed. Samtidig skal **Vækst- og Stabilitetsloven** fra **1967**, der garanterede social sikkerhed og fuld beskæftigelse, genaktiveres, og med **400 mia. D-mark** i nye kreditter fra efterkrigstidens genopbygningsbank, **Kreditanstalt für Wiederaufbau**, skal et omfattende program for offentlige investeringer iværksættes, så Tyskland så hurtigt som muligt får skabt de ca. **10 mio.** arbejdspladser, som den tyske økonomi er i desperat behov for.

Ifølge Helga Zepp-LaRouches valgoplæg skal euroen alene bevares som en fælles europæisk bogføringsenhed, og hun gav følgende løfte til vælgerne: »Peger I på mig som kansler, vil jeg sammenkalde til en international valuta-konference i samme tradition som **Bretton Woods**. Der er allerede opbakning til et sådant system fra det **Demokratiske Parti** og moderate republikanere i **USA's Kongres** og **Senat**, en støtte, samlet af min mand **Lyndon LaRouche**. Det italienske parlament har vedtaget en resolution for et nyt Bretton Woods, og i mange lande er der prominent opbakning til et sådant forslag.«

Helga Zepp-LaRouche rettede afslutningsvis følgende appel til den tyske befolkning. »Jeg beder jer således støtte min kampagne for at blive Tysklands kansler. BüSo er det eneste parti med et økonomisk begreb om, hvordan vi kommer ud af denne krise. Vi er det eneste parti med en politik, der ikke fører til ny feudalisme. Vi står tværtimod for en ny renæssance. Nøjagtig som den **Italienske Renæssance** overvandt den feudale middelalder ved at genoplive den græske klassiske kultur, frem for alt **Platon**, og således skabte en kulturel opblomstring, der har påvirket **Europa i 600 år**, kan vi i dag skabe en renæssance, som overvinder det kulturelle mørke, vi befinder os i.«

»Vi må atter få de ideer, der blev skabt af **Platon, Nicolaus Cusanus, Leibniz, Lessing, Mendelssohn, Schiller, von Humboldt, Bach, Mozart, Beethoven, Gauss, Riemann** og **Cantor** – for blot at nævne nogle af videnskabens og kulturens klassiske skabere – til at blive levende, så vi atter kan blive poeternes og tænkernes nation. Hjælp mig til at blive Tysklands kansler, så vil hvert eneste barn og hver eneste student vil få adgang til en universel uddannelse.«

»Mener du ikke også, at vort land har behov for noget helt og aldeles andet end den sædvanlige politiske suppedas? I så fald, støt mig!«

Medens de andre øvrige tyske partier bevidstløst udtrykker deres fulde støtte til euroen og den Europæiske Monetære Union, er der bag kulisserne, i finansverdenen, en hastigt

voksende forståelse for, at Tyskland aldrig vil have en chance for at komme ud af sin dybe økonomiske krise, så længe landet er bundet til den monetaristiske tankegang bag den fælles mønt. Det fortalte kilder i finansverdenen til **Prometheus** allerede for flere måneder siden. Den **13. juli** udsendte Europas største bank, **Hongkong Shanghai Banking Corporation, HSBC**, en analyse af den samlede europæiske økonomi med titlen: »*Europæisk Nedsmeltning?*«. Heraf fremgik det klart, at Tyskland har langt større ulemper end fordele ved at forblive indenfor den fælles europæiske mønt. Vælger man at forlade euroen, vil den tyske regering stå med langt flere muligheder for at stimulere økonomien gennem offentlige investeringer og skattenedsættelser, skrev HSBC.

Den **19. juli** bragte *Financial Times Deutschland, FDT*, en leder med titlen »Scenarier for euro-sortie«, hvor man konstaterede, at det ikke længere kun er »højreorienterede italienske separatister«, der opfordrer til at en afskaffelse af euroen, men også seriøse bankøkonomer. På en finanskonference i **Frankfurt** den **20. juli** vurderede investeringsbanken **Morgan Stanleys** europæiske cheføkonom, **Joaquim Fels**, chancen for et sammenbrud af euroen, indenfor de nærmeste år, til ca. **30%**.

Og der er god grund til at frygte, at den økonomiske krise vil have nået helt nye dimensioner, ikke bare i Tyskland, men over hele verden, længe inden forbundsdagsvalget løber af stablen i slutningen af september. Den **3. august** opsummerede *FDT* de seneste måneders mange advarsler fra **Bank for International Settlements, BIS, Den internationale Valutafond, IMF**, og **Den Europæiske Centralbank, ECB**, om en snarlig eksplosion af den gigantiske likviditetsboble, der har pumpet hus- og boligmarkederne op til helt hysteriske niveauer overalt i Europa og USA. Ifølge *FDT* vil det lede til »alvorlige chok på finansmarkederne« og kaste alle økonomierne ud i en »dyb krise«.

Derfor bør det ikke undre, at ledende europæiske finans-kredse diskret forbereder deres eget »venstreorienterede alternativ« til det tyske etablissemments drakoniske sociale og økonomiske nedskæringer, som kommer til udtryk i henholdsvis **SPD's** og **CDU's** valgprogrammer. Skulle den tyske befolkning føle trang til at protestere imod dette planlagte attentat imod deres liv og velfærd, er der etableret et nyt venstreparti, **Die Linkspartei.PDS**, med fhv. finansminister **Oscar Lafontaine** som kanslerkandidat.

Oscar Lafontaine er stor beundrer af en af den neoliberalistiske monetarismes »store mænd«, den forhenværende direktør for USA's føderalbank **Paul Volcker**. Det var Volcker, der med sin »flydende diskonto« skabte den globale gælds-krise, der i slutningen af **70'erne** og begyndelsen af **80'erne** smadrede økonomierne i **Afrika** og **Latinamerika**. Fontaine er også tilhænger af den canadiske økonom, mangemillionær og nobelpristager **Robert Mundell**, der rejser verden tynd med sine forslag til en »verdensvaluta« og »fastkurs-samarbejde« mellem dollaren, euroen og yennen. Mundells valutasytem ville blive en global IMF i overstørrelse.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk